

Amandine Beyer durant l'última actuació a Torroella, l'estiu del 2021, amb el Kitgut Quartet

“Els compositors del barroc eren grans creadors d'Europa”

Amandine Beyer

Directora de Gli Incogniti i violinista, actua a Torroella

ENTREVISTA

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Amandine Beyer ha vingut “ben informada” a posar la cirereta al fascinant art de la interpretació del repertori barroc. Les seves maneres, juntament amb Gli Incogniti, el seu conjunt, són la suma d'estudi i intuïció, i els seus enregistraments ja són un referent a l'escena europea. Alguns els ha dut a terme a l'Espai Ter de Torroella de Montgrí, el festival que la fa sentir com a casa. El 2021 va ser Vivaldi, amb Deutsche Grammophon. Aquest estiu, l'artista francesa resident a Galícia també estrena projecte al certamen empordanès. Serà el dia 16, amb un monogràfic de Georg Muffat (1654-1704), que va ser com una petita Unió Europea, ja que el seu estil mixt reunia ingredients italians, estètica francesa i construcció alemanya. En plena gira estiuenca, Beyer atén *La Vanguardia* des dels Alps suïssos. “Ahir érem a França, i avui a dos mil metres”, riu.

Torroella és com el seu nou centre de producció?

Una mica sí. Estàvem plantejant un projecte nou i m'he pres la llibertat de preguntar a la directora si li interessaria. Perquè som molts, 17 músics: vuit violins, quatre violes, dues tiorbes, dos violoncel·ls i un contrabaix. Per reunir-nos, les condicions aquí són ideals. Ens coneixem, la ciutat ens acull... Assajarem tres di-

es. A Gli Incogniti procurem que la gent del grup connecti amb els projectes, com si fos una cosa molt personal, i d'aquesta manera anem engrandint la família. Ja ho vam fer amb Corelli: ser una versió simfònica del segle XVII.

Muffat, però, és menys conegut.

Per desgràcia, sí. Gairebé sempre el veus a cinc veus, que és una cosa molt especial de l'època, inspirada en el madrigal italià. Així doncs, hi ha dues parts de violins, dues de viola i una de baix, però aquesta moda de concerto grosso dona moltes opcions: tiorba, clavicèmbal... Pots afegir-hi arpes, vents... Nosaltres fem el que podem.

Què és el que li va atreure d'aquest compositor?

Que estem parlant de la música i del seu poder pacificador, unificador i, alhora, que és molt regio-

nal i específic. Ningú no sap definir-ne la nacionalitat, el seu nom és més aviat escocès, però va néixer als peus del Mont Blanc, a Savoia, quan no era ni Itàlia ni França. El va atreure molt el repertori francès, va estudiar Lully i en va escriure molt al respecte

So Georg Muffat
“Es pot sentir de fons si assisteixes a una sessió a Brussel·les, amb aquesta barreja de llengües”

per a la pràctica de la música. Va escriure diversos llibres sobre concerto grosso. *Armonico Tributo* és un dels importants. I va viatjar.

Va parlar d'ell mateix?

A cada llibre hi feia un prefaci en què explicava una mica la seva

vida, l'estil, la pràctica, com rebia la gent la seva obra... Va ser emprès per les guerres cap al sud: va començar a Estrasburg, després a Alemanya... Allà la gent no entenia res, perquè va intentar una síntesi amb el gust italià. En aquest sentit, és una pàgina a la història de la música entre Lully i Corelli, perquè n'aconsegueix una síntesi. Té aquest accent meravellós, i no pots dir que és música italiana o francesa. De vegades, de la música francesa dels ballets ens en queden les parts de dalt, mentre que la part de sota i la resta cal omplir-les amb un gust propi. I Muffat, que va estudiar els compositors alemanys, ens proposa una escriptura amb un contrapunt complet i bonic. Un repertori a què tornar per refrescar-se: les seves progressions tenen un efecte balsàmic. És com posar-se una crema o fer una dieta d'omega 3. Com a músic, et deixa nodrit.

Per què no s'interpreta més?

És difícil d'encasellar. No és un estil molt clar i per això no encaixa a la fúria italiana, a l'esperit francès o al germanisme exuberant... I es queda als llimbs. És una pena. De tant en tant, però, ens fem un bany de Muffat.

Seria un creador d'Europa?

És un gran creador d'Europa! Un conciliador de pobles, de llengües i estils. I no només provava de presentar aquesta Europa que estava de moda, treballant fora i mostrant un poble a l'altre, sinó que l'integrava a la seva manera d'escriure, creant un estil europeu. És un so Muffat que un pot sentir de fons si s'exposa a l'esperanto o va a Brussel·les i assisteix a una sessió al Parlament amb aquesta barreja de llengües. I és un so bonic.

Es va formar a París, va ser organista a dos pobles francesos, va estudiar dret a Baviera, es va establir a Salzburg i després va viatjar a Itàlia fins que va morir...

Sí. Muffat escriu en italià, francès, llatí, alemany... La clau és que en aquella època no viatjaven per tornar a casa, sinó que s'hi quedaven. Eren viatges de vida en què descobrien cultures i podien desenvolupar aquest sincretisme. I creaven Europa. ●

Venda d'entrades en entradasdevanguardia.com
15% descompte Club Vanguardia

La mezzo Lea Desandre

Desandre, apadrinada de William Christie

■ La va descobrir William Christie quan cantava a la seva acadèmia per a joves Le Jardin des Voix. I amb el seu instrument refinat i expressiu, la mezzo Lea Desandre ja és una de les veus de més projecció en el repertori del barroc i el classicisme. El Festival de Torroella de Montgrí la rep demà acompanyada des del clavecí pel mestre franco-nord-americà i amb el llaütista Thomas

Dunford com a fidel escuder. Aquesta cantant franco-italiana de 29 anys es va formar en la dansa però als 12 es va incorporar el cor infantil de l'Òpera de París, prenent com a model Natalie Dessay. A Torroella presenta un programa titulat *Receptes d'amor*, música francesa que barreja melodies, àries barroques i fragments d'òpera de Charpentier, Offenbach, Hahn i Rameau.